

Andra Söndagen i Adventstiden

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Andra Söndagen i Adventstiden

Herren kommer i sitt rike

Mal. 4:1-6; Rom. 15:4-13; Luk. 21:25-33; Jes. 62: 11b; 30:30a - Ps. 80:2-4

”Må hoppets Gud uppfylla er med all glädje och frid i tron, så att ni överflödar i hoppet genom den helige Andes kraft”¹

Så skriver den helige aposteln Paulus i sitt brev till Guds älskade i Rom. Och detta är en rad, viktig att bära med sig. Inte minst då det kan kännas turbulent i världen och då såväl marken som grundvalarna för mänskligheten skakar.

Vi är inne i Adventstiden, den tid då vi förbereder oss på Kristi ankomst. Förra söndagen ställdes frågan hur det ser ut i Kyrkan och vad i Henne som möter Kristus då han kommer åter. Idag, då temat är Herren som kommer i sitt rike, kan vi ställa motsvarande fråga; hur ser det ut i världen och vad är det för värld som kommer Herren till mötes?

Det rapporterades nyligen i media att den vanligaste orsaken för sjukskrivning idag är psykisk ohälsa. Människor mår dåligt och läkarna ställer diagnoser. Det rör sig om depressioner, ångest, stressreaktioner, utmattning och olika psykosomatiska åkommor. Riktigt illa är det eftersom det bland unga människor inte ser ett dugg bättre ut. Tragiskt nog tycks det inte finnas någon lösning och inte heller metoder och strukturer för att hantera situationen.

Om detta skall förstås som ett tecken har jag inte kompetens att bedöma, men Jesus sade, vilket vi hörde i dagens Evangelium, att ”på jorden skall folken gripas av ångest och stå rådlösa vid havets och bränningarnas dån.”² Jag är däremot övertygad om att orsaken till tillståndet finns att finna i att grunden för vad det innebär att vara människa och synen på henne är bastardiserad.

Vi känner inte längre till vårt ursprung. Vi har ingen aning om målet och vi kan, därför, omöjligt veta hur livet skall levas. Som enskilda partiklar flyter vi omkring och försöker finna mening i tillvaron. Krampaktigt klamrar vi oss därför fast vid ting, mänskliga strukturer och hopplösa föreställningar. Och det enda som tycks ha någon betydelse är om vi har skoj under tiden.

Vi står helt rådlösa. Och vi väntar på att någon skall komma och förlösa oss ur vår situation. Vi gör det mitt under Adventstid och vi sjunger Hosianna; hjälp oss, Herre. Vi står här sjuka och längtar efter helande men vägrar i vårt högmod att ta emot hjälparen. Vi står här livrädda samtidigt som räddningen sändes till jorden för två tusen år sedan. Men vi begriper det inte. Det är Advent och vi sjunger vår längtan efter frid, men förstår inte orden vi använder.

¹ Rom 15:13

² Luk 21:25b

Andra Söndagen i Adventstiden

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Människan blir sjuk på grund av avsaknaden, hon blir galen av tomheten. Faktum är att en mycket effektiv tortyrmetod bygger på att beröva människan sinnliga intryck. I det modernistiska projektet har man berövat människan andliga intryck. Man har berövat henne kontakt med och beröring av sitt ursprung, vilket närmast kan liknas vid då ett nyförlöst barn aldrig tillåts beröra eller beröras av sin mor.

När människan åter ges tillgång till sin skapare, Gud Fadern, och sin Moder, Kristi Kyrka, kan hon också ges kunskap om avsikten med henne, nämligen att bli gudomliggjord. När vi förstår att Gud blev människa för att människan skall kunna bli lik Gud, då får vi också tillgång till insikten hur vi bör leva våra liv, i Kristi efterföljd.

När tomheten fylls av helig Ande – av helande anda – kan människan läka.
När människan fylls med hopp, kan hon komma tillbaka till livet.

När så läkarkåren och försäkringskassan redovisar statistiken över den psykiska ohälsan, säger de samtidigt att de inte har någon lösning på problemet. Finns det därmed heller inga strukturer eller metoder att ta till?

Skulle man råka nämna kyrkan blir man knappast tagen på allvar. Det heter ju att vi lever i ett modernt, vetenskapligt och sekulärt samhälle; underförstått att sådana vidskepligheter har vi sedan länge lämnat.

Men vad det i själva verket handlar om är att människan vet, att öppnar man dörren till Kyrkan och den kristna läran, så kommer det att innebära så omvälvande förändringar att blotta tanken avskräcker. För vi vet, att då vi närmar oss Kristus; då vi öppnar våra hjärtan för Honom, så förändras vi. Vi blir nya människor.

Men är det inte precis vad som behövs i en tid då fler och fler blir sjuka?
Så vad är problemet? Vad är vi egentligen rädda för? Bottnar rädslan i att vi måste erkänna att vi hade fel? Handlar det om att behöva ge upp världslig makt och position? Eller rör det sig om att vi inte kan förklara, mäta och väga Gud?

Nej, vi kan inte förklara Gud. Och världen är inte perfekt. Därför sände Gud sin Son till oss. För att förklara och för att visa rätt väg i livet.

Tillståndet i världen är sådant att vi är i verkligt behov av räddning. Vi behöver riktning, mål och innehåll. Och vi behöver insikten att inget världsligt kommer att kunna fylla tomheten; ingen världslig makt kommer att kunna rädda oss.

Hosianna! Hjälp oss, Herre!